

Mo nr. 1   9 ¼ seland

1627	Erik Bengtsson Gästgivare	
1697	Jakob Eriksson s. Hans g. Barbro Ersdotter	
1690 - 1702	öde	
1702	Per Abrahamsson g. Gertrud Ersdotter 1683 - 1755 barn Abraham Ingeborg 1709 Erik g. Brita Jonsdotter Strand Cherstin 1704 -87 og. Per 1717 Elias 1719 g. 1749 Matgareta Persdotter Strand Jakob Märta 1725 g. Moman	från Krånge 3 från Eden 1 blev ägare 1739 Båtsman
1734	Abraham Persson 1702 - 1755 g. Kierstin Abrahamsdotter 1709	Klockare från Bölen 2
1739	Per Persson 1717 -1798 g. 1738 Ingeborg Eliasdotter 1719 - 1800 barn Elias 1743 Pär 11745 - 1748 Erik 1746 - 1774 Elisabet 1750 Salomon 1752 Abraham 1754 Gertrud 1760	från Mo 3 Torpare Studios Modin till Lillegård 2 ägare 1787 littra B ägare 1787 littra A till Tara

Delning av hemmanet år 1787, i två lika delar littra A och littra B.

Hemmanet, med gården som låg på Mörrgård, delas mellan bröderna Abraham och Salomon och blir flyttad. Abrahams gård blir byggd intill landsvägen till lappmarken, ungefär den plats där Sven Erik Persson bor idag.

Mo nr: 1. 4 5/8 seland littra A.   Bomärke

1787 littra A	Abraham Persson 1754 - 1825 g. 26/8 1785 Margareta Jonsdotter 1747 -1815 g. 9/6 1816 Lisa Stefansdotter 1748 - 1832 barn 1:sta g. Anders 1792 g. Anna Brita Larsdotter från Kläppsjö Ingeborg 1787 - 1788 Jonas 1789 - 1861	från Krånge 7 från Krånge 4 ägare 1815
1815	Jonas Abrahamsson 1789 - 1861 g. 1815 Lisa Persdotter 1789 - 1850	Krånge 5

barn

Margareta 1815 (Mor Greta) g. Fredrik Henriksson Molin f. 1806
Abraham 1820

18?? Fredrik Henriksson Molin 1806
g. Margareta (Mor Greta) 1815

Fredrik och Anders, söner till Henrik Henriksson övertar nybygget Osele år 1833, de övriga syskonen får 100 riksdaler vardera, senare utlöser Fredrik sin broder Anders mot 266 rd. samt rätt till fäbodställe som Fredrik skall utvisa.

Fredrik bosätter sig i Osele och i ett domstolsprotokoll från 1856 angående avvittring står följande:

Fredrik Henriksson har sedan år 1827 med berömvärd arbetsamhet på ensam hand satt upp nybygget i sådant skick att därå sedermera framfödas tvenne hästar, åtta kor, två ungnöt samt tjugo får och getter. Dock med tillhjälp av halmfoder löv och skav.

Hela tiden har man kvar hemmanet i Mo som ju var Mor Gretas arv och där hon tillsammans med sonen Karl Fredrik driver gästgiveri sedan Elias Eliasson flyttat gamla gästgivaregården till Märrgård i samband med lagaskiftesdelningen.

Fredriks och Gretas barn.

Henrik gift med Eva Nilsson från Gårelehöjden köper 1/3 av Osele

Gertrud gift med Anders Eriksson köper 1/3 av Osele

Fredrika gift med Fredrik Hansson från Liden köper 1/3 av Osele

Ulrika gift med Abraham Molund (djurläkarn) från Mo nr 2

Margareta Elisabet (Greta-Lisa) gift med Nils Petter Selin, (Nils Petter är son till Nisse på Märrgård) dom får halva märrgårdshemmanet av hennes föräldrar, (som då även är ägare till detta hemman) när dom gifter sig.

Helena gift med Erik Nilsson från Ulvik. Är ägare av märrgårdshemmanet en kort period i mitten av 1870 talet.

Karl Fredrik boende på morshemmet i Mo, förblir ogift.

Gofarn i Mo, så kallades Karl-Fredrik för han ställde ofta upp som fadder eller dopvittne i Junsele. Historierna om honom är många och lustiga, för att han var slagfärdig i mun och hade dräpande svar att komma med när man skulle förmana honom eller vara spydig.

Karl-Fredrik föddes 1838, och blev vid unga år Mo bys mäktigaste man, nu brydde han sig inte så mycket om detta, för en av hans intressen var att konsumera läskande öl.

En gång kom det några herrar för att bo på gästgivargården. När dom började hälsa och bekanta sig var det en ung herre som mor Greta inte ville visa att hon hade sett förut, då sade Karl-Fredrik ” hjälpes mammä minns int dun dän, dä va han som sket i sänga i fjol”

Sällskapet hade legat där året innan och den här ungherren hade fått ont i magen och det hade hamnat i sängen, han hade då lindat in alltihop i lakanet och gömt det, nu fick hela sällskapet vara med om olyckan och som var väl Karl-Fredriks avsikt.

En annan gång var det fest där och mor Greta var som vanligt servitris, när hon skulle bjuda på mat tog hon pannorna direkt från spisen, - nu tog hon pannan med såsen, skaflet var varmt

så hon tog kjolen som grytlapp, men hon tog så långt in på kjolen så hon nådde inte upp med pannan till bordet, då sa hon, kan herrarna lyfta på kjolen där bak så ska ni få mera sås till steken.

Karl-Fredrik ramlade en gång ned från kornhässjan, han var väl som vanligt inte riktigt nykter så han föll ned och slog huvudet i backen. (det sas att det var därför han hade sådan ovanligt kort hals). När prosten Blix träffade honom sedan han kryat på sig skulle han tillrättavisa honom och tyckte att han frestade Gud för mycket när han klättrade i kornhässjan då han inte var riktigt nykter, då svarade Karl-Fredrik ” nä int freste jäg gud, nä dä va hänrän som glatt”

Att dåtidens människor använde mycket sprit både till vardags och helg var inget ovanligt. Karl-Fredrik var ju en av dem som var full lite mer än andra, en gång fick han varning av prosten som skulle avstänga honom nattvarden, han lär då ha blivit mycket rädd, om rädslan berodde på frånvaron av nattvarden och därmed det väntande helvetet eller om det berodde på prostens pondus och kyrkans makt som man hade på den tiden det får vi aldrig veta.

En historia om snålhet eller kanske försiktighet. Mor Greta hade blivit sjuk och kröp in i väggsängen för och dö som hon sa. Tjänstefolket som trodde henne, sa till Karl-Fredrik när han kom hem, att hon var död, han tog det så allvarligt så han började gråta och satte sig vid spisen, en stekpanna stod ivägen, så han flyttade på pannan, men detta hörde mor Greta så öppnade på förlåtet och sa, ” ji håll väl ållri på å stek na”.

Han hade varit till Junselevallen med en gästgivar skjuts, och åkte då med häst och släde på Betarsjöns is. Men när han styrkt av starka drycker skulle tillbaka körde han sönder släden som gick i småbitar. Nu var Karl-Fredrik inte den som gick bet utan han tog av sig vargskinnpälsen knöt fast den i skaklarna lade sig på pälsen och tog sig på detta sätt till Krånge.

Som sagt, han gillade öl, vilket grannen Daniel Moström också gjorde. En varm sommardag bjöds denne att få smaka några av Karl-Fredriks buteljer, men först skulle han få göra rätt för sig. Om han hann med att korka upp flaskor i den takt som Karl-Fredrik drack, skulle han sedan få dricka så många flaskor han ville. Detta tyckte Daniel var en lätt uppgift, men så där gick han bet. Karl-Fredrik drack nämligen ur två flaskor samtidigt, han hade en i vardera mungipan. Daniel Moström kämpade så gott han kunde, men han hann inte ikapp utan Karl-Fredrik drack ur så fort han hade öppnat någon flaska. ”Å då san Karl-Fredrik, hörro du Danel du van dåli ölöppnar. Du skjus ju rent borti släkta. Gå in te pigern å fo deg nan surmjålk, huru ä då int på flaskern.”

Karl-Fredriks bortgång blev mycket tragisk, han drunknade på midsommarafton 1903. Han hade varit hos några vänner i Krånge, han tog sin båt och skulle ro hem till Mo, men när han kom förbi ön gick han iland för att plocka midsommarpry, då han klev i båten hände det olyckliga att han föll i vattnet och drunknade.

Nu blev det stor uppståndelse i byn, gufarn har drunknat, han kallades ju allmänt så.

En märklig händelse i samband med dödsfallet. Karl-Fredrik var vida omkring berömd för sina hästar. På den tiden gick hästarna lösa i skogen sommartid. Vid Karl-Fredriks bortgång hade han en häst som fick mycket beröm för sin klokhets och för övrigt en bra häst, som han kallade Blesen.

När hästarna släpptes på våren så bildade dom själva flockar, det fanns starka hästar som ställde sig som ledare för sådana flockar och det var inte för någon häst att byta flock, han blev ständigt jagad av hästarna i den nya flocken tills han återvände till sin gamla flock. Denna flockbildning gällde i huvudsak samma hästar från tidigare år, och var det någon ny häst så blev som regel slagsmål första veckan tills herarkin i flocken var ånyo återställd. En sådan stark ledarhäst var just Karl-Fredriks Blesen. Samma dag som hans husbonde drunknade lämnade han sin hästflock och sprang ensam hem, ”vrenskade” och skrek då han kom till grinden och inte slapp igenom. Han visste att hans husbonde hade kommit i olycka. Denna händelse berättades i byn med stor vördnad långt efter Karl-Fredriks bortgång.

Prästgården som fanns på prästbordet löste Karl-Fredrik på auktion för 1000 kronor. Det skulle bli en andra gård på hemmanet men sedan han drunknat förföll saken och huset såldes till kommunen och användes som skola till slutet 30-talet, numera ägs huset av Leif Eliasson som han köpt av kommunen, han använder det som fritidsbostad.

Efter Karl Fredriks död uppstod en massa arvstvister som fick avgöras i domstol, bl.a. skulle Karl Fredrik ha uttalat, ett flertal gånger, att drängen Fredrik Sigfrid Molin och pigan Lisa Fredrika Andersdotter skulle få hemmanet i Mo efter hans död, men något skrivet testamente fanns inte och trots att man hade kallat ett flertal vittnen som hört att Karl Fredrik skänkt bort gården så förlorade man målet.

Men efter sex år av bråk var man redo att dela hemmanet i Mo. Karl Fredrik ägde även en del av nybygget Kvarnå. Han hade varit och hämtat pengar i Krånge som han fått för en stämpling som han sålt på Norberget, det berättas att pengarna hade han i fickorna och att man spände upp en lina inne på logen där man hängde upp pengarna på tork. Kvarnå skiftet såldes till Konsul Björklund, skiftet sträckte sig över Norberget och ägs numera av Graningeverken.

Nu delades hemmanet mellan Karl Fredriks syskon, sedan byggnaderna på gården auktionerats bort, bl.a. finns bryggstugan och härbret på Gunnar Henrikssons gård i Bräntland.

Henrik Molin, ärvde åker och skogsskifte över Herrsjöåsen Mo 1:5

Gertrud Eriksson, ärvde del av hemgården samt ett skifte på Sjörbäcksberget Mo 1:8

Helena Nilsson, ärvde åkern samt skogsskifte över Sjörbäcksberget.

Ulrika Molund, ärvde åker samt ett skogsskifte på Sjörbäcksberget

Fredrika Hansson, ärvde åker samt skogsskifte över Herrsjöåsen Mo 1:29

Greta-Lisa Selin, ärvde åker samt skogsskifte över Herrsjöåsen.

Tre av dessa sjättedelar, är i sitt ursprungliga skick, övriga är uppdelade ett flertal gånger, jag skall försöka reda ut hur det ser ut idag, och vilka som är ägarna.

Det finns ett uttryck i Junsele som heter ”Karl-Fredriks ärven” vilket betyder att någonting har delats upp i småbitar.

Mo 1:5, = 1/6 ärvs av Henrik Molin gift med Eva Nilsson från Gårelehöjden

Näste ägare blev Karl Jonas Molin, född 1886, han var en av Henriks och Evas tio barn.

Karl gifte sig med Brita Johanna Vallgren, dom fick fyra barn.

Karl Ivar född 1918

Greta född 1919.

Tekla född 1922

Assar född 1923

Tekla som var hemma och skötte sina åldrade föräldrar, övertog nu gården som hon brukade så länge som hon orkade.

Gården övertogs därefter av hennes son Bengt Åke Molin som nu är ägare till Mo 1:5 och är bosatt där idag.

År 1911 sålde Henrik tomtmark till den bysåg som byggdes där. Sågen som finns kvar men inte är i drift drevs ursprungligen av en råoljemotor som byttes ut när byn och också sågen elektrifierades år 1917.

En andra tomt som är utstyckad köptes av Levi och Hilma Kallin med barnen Sara Greta, Anna Maria, Erik, Essy och Olle, år 1923 byggde Levi och Hilma sitt karaktäristiska åttkantiga hus där, som idag ägs av Ull Grönlund

Mo 1:29 = 1/6 ärvdes av Fredrika som var gift med Fredrik Hansson från Ådals Liden, som sålde hemmansdelen till Petter Olsson från Näsåker, som i sin tur sålde gården till Nils Konrad Eriksson något år före 1920

Konrad, född 1883 gifte sig med Emma Olofsson från Krånge.

Konrad och Emma fick tre barn.

Alma, ärvde sin farfars dagsverkstorp, utstyckat från Mo 5:6 men som numera ägs av Eva Mohlin, Berta och Rune Mohlin dotter.

Erik, år 1950 övertar han hemgården men efter hans död säljs gården till Annika Falkensson som behåller skogskiftet men säljer hus och inägor till Clas Dahlberg

Erik berättar att han som nioåring skulle följa sin far till skogen och hämta hem hästen inför hösten.

På den tiden var det vanligt att hästarna i byn gick på skogen sommartid och försörjde sig själva, vanligt var att hästarna släpptes efter vårbruket, sedan tog man hem hästarna till slåttern för att släppa dem efter slåttern och sedan tog man hem hästarna till hösten och det var en sådan resa som Erik fick följa med på. I varje flock var det 10 - 15 hästar.

Det var vid fyrtiden på eftermiddagen man gav sig iväg för att söka, man visste att hästarna brukade hålla till vid Lövåsbodarna eller Storberget mot Bredvattnet och dit tar det minst två timmar att gå. I vart fall hittade Erik och Konrad sin häst där bakom Storberget, hästen hette förresten Pelle, han var döpt efter Pelle Selin, säger Erik. Man fick nu tag på sin Pelle och gick med honom hemåt förbi Lövåsbodarna och när man gått ytterligare någon kilometer, kom den övriga hästflocken i full galopp efter dem och eftersom varje häst hade en kraftig skälla så var det ett fasligt liv när dom passerade Konrad, som ledde sin häst.

Pelle ryggade till och halkade på en stenhälla och slog till och träffade ena knäet på Konrad som krossades.

Erik berättar, att hästen som i vanliga fall var riktigt yster var helt lugn nu, som om han skulle ha förstått vad som hänt.

Erik fick tag på hästen och ledde fram honom till en hög stubbe och dit ålade sig Konrad som drog sig upp först på stubben och sedan fick tag på hästens man och på det viset hävde sig upp på hästen. Erik, liten endast nio år och naturligtvis rädd, chockad över vad som hänt, ledde nu hästen med Konrad på hästryggen tillbaka till Lövåsbodarna för där var Edit och Albin Vallgren, Edit som bopiga och Albin i skogsarbete samt en getare som hette Lyren.

Lyren kommer Erik särskilt ihåg därför att han fick en vetebulle och ett glas mjölk av honom. Emellertid hjälpte nu Albin och Edit till med att få hem hästen med Konrad. Nu gällde det att få tag på en bil som kunde skjutsa till lasarettet. Magnus Andersson var ute med postturen till Grundtjärn men då ställde Vilhelm Höglund upp med sin bil och skjutsade till Backe lasarett, Höglund hade affär i byn på den tiden.

Mo 1:8 = 1/6 ärvdes av **Gertrud**, gift med Anders Eriksson "Ante Osel" de övertar delar av hemgården och skogsskiftet över Sjörbäcksberget, Gertrud och Anders bygger upp ett hus som senare ärvdes av deras son Magnus Andersson född 1896, gift med Anna Selin född 1894.

Min far skriver på ett ställe i sina anteckningar: Jag tycker att tiden omkring 1918 var den bästa i hela mitt liv, allting bara lekte, lördagskvällarna brukade Magnus Andersson ställa till med dans på sin loge. Dragspelets ljuvliga toner ekade över hela byn och från alla byar i socknen kom folk. Då behövdes det inget tillstånd, ingen polis, ingen vakt, inget bråk, allting fritt, ledigt och bra på alla sätt. Ibland gick vi ungdomar ut på "inge" och lekte olika lekar "sista paret ut" m.m. allting var roligt.

Magnus Andersson var en föregångare då det gällde lite modernare saker, han skaffade sig bil som han körde med post från Krånge över Mo och till Grundtjärn.

Magnus och Anna fick två barn.
Anders
Gertrud

Anders som fortsatte samma bana som sin far, han blev stor entreprenör med lastbilar, bergtruckar och traktorer, kanske ärvde han sin farfars (Ante Osel) och sin farmorsfars (Fredrik Henriksson Molin) affärsgener.

1936 köpte Erik Persson från Kullberg och Anna Karolina Molund gården av av Magnus och Anna Andersson som flyttade till Krånge.

Erik och Anna fick två barn
Sven Erik
Lena

Gården ägs idag av Lena Stendahl

En dikt av Sven Erik:

Fäbovall så fylld av minnen
från en fjärran gången tid.
Här är ro för trötta sinnen
slitna i all vardagsid.
Kom att stanna här och vila
vid det enkla som finns kvar
låt din tankes vingar ila
bort till fjärran flydda dar.
Är du stilla när du viger

dig åt drömmens sköna vård
hör du skällors sång som stiger
från en grånad stugas härd.
Kanske blandas det med bruset
från en sjö som soldränkt log
eller ljuva granskogssuset
från en drömtung sommarskog.
Enkla fjäll i skogens gömma
gråa tiljor sliten dörr
sök dig hit och lär dig drömma
om ett liv som levdes förr
Fäders gärning tål att akta
genom nuets kamp och strid
låt oss troget gå och vakta
arvet från en gången tid.

1/6 = ärver Helena, gift med Erik Nilsson från Ulvik, som delas upp i ytterligare i två delar
Mo 1:27 och **Mo 1:28**

Idag, efter att ha bytt ägare ett flertal gånger ägs skogsskiftet över Sjöbäcksberget av
Lars Molund

1/6 = ärver Ulrika, gift med Abraham Molund, som delas upp i ytterligare fyra delar.

Mo 1:12, ägs av Lena Stendahl genom arv, Ulrika var Sven Eriks mormors mor.

Mo 1:13, ägs av Jonas Moström genom arv, Ulrika var Jonas farmors mormor.

Mo 1:14, ägs av Set Molund Ulrika var Sets farmor. Idag genom köp av Petter Arkesjö

Mo 1:15, ägs av Lena Stendahl genom köp av Daniel Molunds sterbhus.

1/6 = ärver Greta Lisa, gift med Nils Peter Selin, som delas i tre delar.

Delarna som har bytt ägare ett flertal gånger ägs idag av:

Mo 1:6 /numera Mo 3:4 ägs genom köp av Sune och Anne Britt Larsson, som sedan sålt
skiftet vidare till Per Erik Hermansson.

Mo 1:20, ägs idag genomköp av Britt Marie Milesson

Mo 1:22, ägs idag genom köp av Karin Wallgren

Dessutom har utstyckats torpet **Mo 1:19** vid Sjöbäcken, som Fredrik Molund, som dog 1899
18 år gammal, fick av Karl Fredrik som ersättning för att han tjänat dräng. Fredrik var
systemson till Karl Fredrik och torpet övertogs senare av Jonas Molund.

På 1950 -70 talet ägdes torpet av Tore Sjalander som drev en cementvarufabrik där, med hjälp
av ett tiotal anställda.

Torpet såldes sedan till Henning Sjödin vars söner sålt torpet vidare till Leif Eliasson och
Sigrid Ulfsdotter Eliasson.

Prästgården som Karl Fredrik köpte och satte upp och som användes som skola, ägs idag av
Rikard Krona.

Mo nr: 1. 4 5/8 seland littra B. Bomärke

Ägare till Mo nr 1 var som jag tidigare nämnt Pehr Pehrson. Han hade två söner, Abraham och Salomon, hemmanet delades i två delar, littra A blev Abrahams och littra B Salomons.

År 1787 var det år som Salomon Persson blev ägare till **Mo nr.1 littra B.**

Salmons gård blev byggd ca 300m nordost om kyrkan på åkern. (där numera jag, Lars Molin bor).

Salomon 1752 - 1820 , gift med Ingeborg Persdotter 1764 - 1850 från Eden.

Ingeborg gift en andra gång med Nils Jakobsson f. 1787 från Ruske

Salomon och Ingeborgs barn:

Ingeborg f. 1787

Gertru f. 1788

Pehr f. 1791 - 1839

Christina f. 1798

Zackris f. 1799 till Sunnansjö i Fjällsjö

Sara f. 1803

Anna Lisa f. 1804

Sonen Pehr övertog hemmanet efter fadern och tog sig namnet Pehr Salomonsson Modin.

Pehr gifte sig med Anna Kristina Eriksson f. 1794 i Bölen d. 1858 i Näset (Forsmo)

Pehr och Annas barn:

Anna Elisabet 1820 - 1880

Salomon 1825 - 1871, gift med Kajsa Greta Jonsdotter 1815, familjen blev en av Kvarnå bys första nybyggare som finns med i Kyrkans husförhörslängd.

Ingeborg Kajsa 1828

Zackris 1831 - 1899, gift med Märta Johanna Grundström 1824 - 1878, även den familjen var en av Kvarnåns första nybyggare.

Det berättas om Pehr att han var en stridbar man, den minsta liten tvist skulle avgöras i tingsrätten, han var även fjärdingsman och kanske därför ville visa sin makt.

Pehr Modin hade en dräng Lars Nilsson ,det är om ett missöde som drabbade honom som jag skall återge en historia som Pelle Henriksson är upptecknare av.

- Citat ur domboken 1834.

” Genom till tinget uttagen stämning å sin drängen Lars Nilsson i Mo hade fjärdingsmannen Pehr Modin härstädes gjord talan anhängig, angående skyldighet för svaranden , att ersätta ett för käranden , genom hans vårdslöshet och försumlighet förlorat sto-kreatur vartill svaranden ej varit orsak. Hästkreaturet var värt etthundra Riksdaler Banco, ävensom då berörde tjänstehjon under husbondens frånvaro varit uti honom tillsagd och anförtrott arbete

försumlig och efterlåten - denne måtte underkastas laga ansvar för sin försumlighet samt ersätta hans under tjänstetid hos käranden eftersatt arbete.

-Då denna sak till laga behandling förekom , infann sig Modin själv, men hans vederpart genom ombud Gästgivaren Elias Eliasson i Mo.

Vittnesmål: -- Den 12 april 1834 medföljde vi undertecknade Fjärdingsmannen Pehr Modin för att upptaga ett av hans dräng Lars Nilsson nu nedkörd black sto i en vak uti Rensjön - vid framkomsten till stället där stoet låg , syntes det klara vattnet över den gamla vintervägen, likväl hade hållit ungefärligen 9 alnar från vaken men var ändå inte tillfyllest , men om drängen hade hållit 10 1/2 alnar på sidan ansågo vi väl , att lyckligare framkomstmöjligheter kunnat ske , - annat vid besiktning har vi ej att anföra.

Junsele den 8 sept. 1834. Johan Danielsson i Mo Nils Ersson i Mo.

-- som jag stämd och kallad av drängen Lars Nilsson i Mo till vittne, att den dagen han hade kört med mörra var jag in hos fjärdingsmans, då sade hans hustru Anna-Stina, han kan då allri köre själv och fjärdingsman sa , drängen visste inte om han kunde köra, han var rädd för att det skulle vara svagt. Dorotea Danielsdotter.

-Svarandeombudet som alldeles bestridde käromålet åberopade följande attest.

--På begäran varder intygat, att drängen Lars Nilsson i Mo är född 1814 , äger någorlunda försvarlig kristendomskunskap, utnyttjar nådemedlen ordentligt och Herrens Heliga Nattvard, gift den 25 april innevarande år, att intet klander är mot hans ärlighet är anmäld .

-Junsele den 5 sept. 1834 Salmon Sundin Pastor.

Att Lars Nilsson utnyttjat nådemedlen ordentligt vägrade nog tungt, mot det hade Pehr Modin ingenting att sätta mot och domen löd på helt frikännande för drängen mot allt ansvar - och Pehr Modin dömdes att betala rättegångskostnaderna.

Pehr Modin kom på obestånd och måste sälja hemmanet, det blev offentlig auktion och gården inlöstes av Anders Henriksson Molin den 8 nov. 1836 för 1945 Riksdaler Riksmünt.

(Pehrs broder Zackris flyttade som jag tidigare nämnt till Sunnansjö, han fick en dotter Stina eller Cristina född 1829, hon fick tjänst som piga i Kläppsjö hos sin moster som var gift med bonden Pär Pärsson, dom var barnlösa så Stina fick köpa deras hemman . Hon gifte sig med bondesonen Erik Jonsson och dom fick fyra barn, en dotter Sara gifte sig den 26/12 1886 med en son till Anders Henriksson Molin. Stinas dotter Sara kom på så sätt att bli bondmora på samma gård som hennes morfar lämnade någon gång i början av 1800 talet.)

Nu åter tillbaka till Anders Henriksson Molin, (det var hans far Henrik Henriksson som tog sig namnet Molin år 1821), han gifte sig den 2 nov. 1845 med Anna Brita Jonsdotter från Täxan

Anders och Anna Brita hade följande barn.

Helen, (Lena) gift med Nils Magnus Nord, var bl.a. färgkarl vid Stennäset, fick utstyckat ett torp på Stennäset när dom gifte sig, men som dom senare vid sterbhusets delning tvingades köpa en andra gång av sina syskon.

Ulla, gift med August Näsström , var ägare av Mörrgård i två omgångar.
Anna, gift med Axel Gerdin ,målarvärd och torpägare boende på en utstyckning från Mörrgård.
Jonas Petter ”Jonke”, gift med Anna Moström, dom köpte Mo nr.4 littra G
Henrik ” Hinke” Jakob, gift med Sara Eriksson från Kläppsjö.

Henrik och Sara köpte nu hemmanet år 1885 av sterbhuset efter föräldrarnas bortgång.
Henrik och Sara hade följande barn:

Andreas gift Regina Molin, dom fick sonen Åke, Regina dog när åke var något år gammal,
Andreas gifte då om sig med Sara Zetterström , dom bosatte sig i Kläppsjö på hans mors
hemgård som dom senare köpte en utstyckning av.
Albertina barnmorska , gift med Emil Engström , länseskogvaktare i Kälarne.
Anna , ogift
Ulrika ”Ulla”, barnmorska , gift med Erik Strömngren lanthandlare i Hillsand.
Jonas ”Jon”, gift med Ingrid Lif
Maria ”Maja”, gift med Gunnar Berglund Kronojägare
Ingeborg , folkskollärarinna , gift med Gösta Lindholm från Ed.
Bror, gift med Ester Rönnberg.

Jon och Bror köpte hemmanet av sterbhuset, dom köpte även Mörrgårds med inägor och fick
på så sätt var sin gård , och delade skogen från hemgården.

Jon och Ingrids barn: Inga-Britta, Gunborg ” Gunna” Lars och Ewa.
Mo 1:3, ägs sedan 1970 av mig, Lars Molin..

Tre tomter har dessutom blivit utstyckade från hemmanet.
Tomtägarna är: Gunborg Molin/Inga Britta Molin, Tage Engström och Eva Olden.
På 1880 talet utstyckades ett torp på Stennäset, som ägs idag av Helena och Nils Magnus
Nords arvingar.

Mo 1:26, ägs av Brors och Esters söner Ture och Karl Erik Molin, Idag äger Per Erik
Hermansson **Mo 1:6**

Fäbodrar: Henrik Henriksson Molin erhöi år 1816 rätt till mulbete på nuvarande Oseleskogen
han kom senare att bosätta sig där och erhåller åborätt år 1824. År 1833 säljer han nybygget
Osele till sina söner Fredrik och Anders de övriga syskonen får vardera 100 riksdaler.
Senare löser Fredrik ut sin broder Anders för 266 riksdaler samt rätt till fäboställe som Fredrik
skall utvisa.

Oseles fäbodrar låg vid Fredriksflon, hur länge man var där vet jag inte , men när Osele blev
skiftat och byn utökades behövde dom sitt skogsbete själva.

På något sätt hade den här gården och Mörrgård blivit utan fäboplats på nybyggena Kvarnå
och Forsmo och för att byn skulle slippa ha deras kor, getter och får på skogen runt byn så
hyrde byns bönder fäboplats av kronan i Bredvattnet.

En fäbodresa berättad av Jon Molin.

En dag som tolvåring fick jag följa med min far till Bredvattnets fåbodrar. Vi hade våra kreatur där på sommarbete. (kor, getter och får). Vägen dit gick den så kallade gamla landsvägen (numera ridvägen) över Herrsjöåsen. För att underlätta de tunga bördorna rodde vi över Herrsjön, och Långsjön. Innan vi kom till Herrsjön mötte vi en myr ca 300 meter lång den var spånlagd med stora furor klivna i två delar. Vi rodde nu över sjön till södra sidan, därifrån till Långsjön fick vi gå, det var ca 1 km. Så rodde vi till södra ändan av Långsjön. Strax intill landningsplatsen var det en övergiven lappkåta, endast stängerna var kvar, den enda och kanske sista lappkåtan på den här skogen. Lapparna bodde där någon tid på vintern under flyttningen. Sedan gick vi en liten smal stig över Långsjöberget till bodarna. Innan vi nu kom fram var en myr som var spånlagd så att både hästar och kor kunde passera på den. Den var betydligt utförligare tillverkad, den bestod av fyra klov lagda jämsides och varje klov var minst 12 tum brett samt två runda stockar på ömse sidor som bildade stöd. Denna bro över myren till bodarna var ca 200 meter lång så man förstår hur mycket virke det gått åt till en sådan bro. Innan vi kom fram till bron kunde vi se fåbodarna på andra sidan myren, sjön låg på södra sidan om bodarna som låg liksom på en holme.

Det var en mycket vacker plats. Jag har sett många fåbodplatser men ingen så vackert belägen som denna. Fåboden beboddes då av två bönder, nämligen min far Henrik Molin och Märrgårdsbonden Johan Johansson. Janne på Märrgård som han kallades.

När vi kom till "boern" fick "bopigern" lite extra arbete med att traktera oss med getost, getmesa och sötost m.m. och den söta goda mjölken som vi inte smakat på hela sommaren -hemma fanns ej annat än den så kallade källarmjölken. Men i gengäld skulle vi hugga ved så det räckte i minst två veckor. Så småningom blev det tid att tänka på återfärden. Först var det att lasta så mycket som man orkade bära av gammelost, smör och getsovel - som getmesa och getost kallades.

Vi startade nu återfärden, det var brukligt att ha en svirvel med för att släpa efter båten. Jag minns särskilt den gången för vi fick två fina gäddor i Långsjön. Vägen från Herrsjön över Herrsjöåsen blev nog den drygaste, men den var uppdelad i vilställen, först ett som hette luslågan och ett annat farfarsstenen som en bonde - Johan Dännielson var ägare till. Strax innan vi nådde byn var ett tredje vilställe, smörback, en dräng tittade under vilpausen i kärnan som han burit från "boern" med grädde i och nu hade det blivit smör, därav namnet Smörback.

Några år senare kom August Näsström med en stut på ryggen, (han ägde nu inägorna av Märrgårdshemmanet) han var då på väg till "boern".

Han satte stuten på bryggstugubron och sig själv bredvid, så sa han, "har det varit nå vilt här på morgon". Det var ju väldigt stökigt och omständigt att få med allt som skulle vara med till fåboden.

Näsström var ju ganska tjock och otymplig för att gå ca en mil med stuten fullpackad på ryggen. Hilma hans dotter skulle då vara bopiga för deras djur och min syster Anna var piga för våra. De två skulle nu stanna över sommaren. Den första perioden som varade från omkring mitten av juni till den tiden då slåttern började, andra halvan av juli kallades "kuvela". Sedan skulle man vara där några veckor på hösten.

Denna flyttning av kreaturen var nödvändigt också för skogsbetets skull. Det var mycket dåligt skogsbete här omkring Mo by. Jag minns min mor sa när hon fick smör från "boern" --nu syn det att det finns "sia" (färsvingel och rödsvingel) en växt som kreaturen tyckte särskilt bra om, smöret blev gult och ovanligt fint.

Detta fåbodställe hette Bredvattnet och låg vackert till, sjö låg på södra sidan och så var det stora myrar på norra och västra sidan, så själva boplatzen låg liksom på en holme.

Enligt sagnen skulle det vara bebott sedan 1870 talet. Det låg på Forsmo kronoallmänning. Moborna betalade arrende till kronan för att alla kreatur i byn skulle komma bort från skogsbetet i byns närhet.

Sjön hade mobönderna sökt tillstånd att sänka, men det lyckades väl inte inte så bra för man sökte även en andra gång men då blev man nekad. Första sänkningen gav väl så pass att sjögräset ökade, som såldes till högstbjudande, de mesta bestod av fräken (frättn).

År 1920 var sista året vi hade kor där. Kronan sade upp arrendet det skulle dit kronotorpare, Lindström hette den förste som bosatte sig där. Sedan kom Bror Sjöbergs. Den tredje var Valle Eriksson som bosatte sig öster om sjön. Den fjärde var Karl Fredrik och han började västreut från holmen räknat. Numera finns bara Valle Erikssons kvar, som är friköpt från kronoparken och ägs av ättlingar till Valle.

Sara, Henriks hustru som kom från Kläppsjö hade ärvt ett skogsskifte inom Ås by ca 7 km. sydost om Kläppsjö, byggde nu fäbodstuga med ladugård där. I Bergsjöboern, som vi i dagligt tal kallar den, var man verksam i ca 10 år, Anna Molin fortsatte att vara fäbodpiga även här, men hon hade hela tiden någon ung pojke med som getare, vid de åren omkring 1930 hade jordbrukets verksamhet förändrats så att fäbolivet upphörde här liksom på de flesta fäbovallar.

En tradégi i Junsele år 1830. Så börjar min far en berättelse som han nedtecknat och som han ofta berättade när jag var liten.

När jag var omkring 10 år gammal var jag en dag i smedjan hos min far, som höll på att laga ”vindbyttan” som hörde källan till. Då sade han till mig - denna grepa (handtaget till byttan) har min far - min farfar således - gjort av en lodbössa som han hittat under en lada å slåttern väststrand, belägen efter ån uppströms f.d. Anders (Ante) Nords torp. Lodbössan hade en bonde från Krånge gömt där, han tänkte mörda en gubbe som hade föderå från hemmanet. Nu talade han om hela historien för mig.

Krångebönderna brukade på den tiden mala sin säd på små gröpkvarnar som de hade i Kvarnån. De rodde över älven till kvarnedan, (en plats ca. 1 km. uppströms älven från Stennäset LMs anm) bar sen i mesen omkring 2 km. till Kvarnån.

En föderåsgubbe Erik Eriksson från Krånge bar en vårdag år 1830 en kornsäck i mesen till Kvarnån för att mala. Under tiden han höll på med det kom det in en lapp som frågade om det snart var färdigt. Eriksson som kände lappen och visste att han var lite konstig, så han tänkte inte mer på saken utan fortsatte att mala. När det nu var färdigt kom lappen igen och ville hjälpa gubben att bära, så fick han även, han tog på sig bördan och snodde iväg med en väldig fart, gubben hann inte följa med, men när han kom till nipan ca 100 meter från kvarn stod säcken där på en sten - jasså - tänkte gubben blev det inte längre och satte sig ner för att ta på sig bördan.

Nu small ett skott och han kände att han var träffad i en axel. Gubben förstod att nu gällde det livet. Han sprang så fort han orkade, tog vägen först som gick till Mo by, men lämnade den så småningom och tog gent över skogen mot båtplatsen vid kvarnedan.

Förföljarna (det visade sig senare att det var två män. LM amn.) hade blivit efter så de tappade spåret av gubben. Då han kom till båten tordes han inte ro ut på älven, han var rädd att dom skulle skjuta honom från land. Han gömde sig under kanten på nipan som hade rasat.

Det blödde i såret som han stoppade mossa i och lindade om med en halsduk. Så flög det upp en flock änder som låg i ån strax nedom hans gömställe, samtidigt hörd han dom prata och sa - nä här är han inte, för det låg änder i ån, så de fortsatte längre ned efter älven.

Han låg där tills dagen efter då han tog båten och rodde hem. När han så kom hem blödig och trasig på alla de vis kom bonden på gården emot honom och undrade vart han varit, som såg ut sådär, ja sa gubben jag är precis som du gjort mig till.

Bonden på gården hette Erik Eliasson och var från Vallen, han hade avtalat med sockenlappen - som han kallades- att han skulle skjuta förmångs-gubben. Lappen var nervös och dålig skytt så han sköt fel.

Nu blev det ting och rättegång. Bonden fick två års fästning. Lappen fick 40 par spö.

Enligt sägnen skulle lappen ha lejt någon som skrivit "satan" på en papperslapp som han svalt, så han led ingenting av spöstraffet.

Förmångs-gubben dog två år efter händelsen i sviter efter skottskadan.

När min farfar skulle värma bösspipan var han rädd att den skulle vara laddad på nytt så han vände mynningen mot väggen och som väntat small ett skott.

Denna "grepa från vindbyttan, den ursprungliga lodbösspipan finns numera på hembygdsgården.